

Вісник

Читайте сьогодні:

Міжнародна інформація (стор. 1).
Б. Сивенко. Важливий етап (стор. 2).
В. Василенко. Європа на голодній дієті (стор. 2).
М. М. Комуністи в німецьких профспілках (стор. 2).
Василь Витвицький. Український оперовий ансамбль (стор. 3).
О-д. Концерт баламутства (стор. 3).
П. М. Шияніст-мистець (стор. 3).
Николай Угарті. Правда очі коле (стор. 4).

Неділя, 22 червня 1947 р.

UKRAINIAN NEWS

Число 30 (88) Рік III

Часопис виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю

Адреса редакції й адміністрації: Neu Ulm, Ludwigstrasse 10.

ОСТАННІ НОВИНИ

* РІО-де-ЖАНЕЙРО. (Звф). 20 червня. Бразилія висловила бажання вступити до Міжнародної Організації Втікачів. Як перший свій внесок вона дарує Організації 2 млн. доларів.

* ОСЛЮ. (РШТ). 19-го червня підписано, терміном на 1 рік, торговельну угоду між Норвегією і Австрією.

* НЬЮ-Йорк. (Радіо-Нордвест-функ). 20 червня. Сьогодні Рада Безпеки обговорюватиме советську пропозицію призначити на пост губернатора Трієсту французького амбасадора в Празі М. Дежана.

* РИМ. (Радіо-Нордвест-функ). 20 червня. Італійські Законодавчі Збори обмірковують сьогодні програму уряду.

* ЛОНДОН. (ББС). Швайцарія хоче закупити в Англії 75 дизельних літаків.

* СЕОЛ. (Звф). 25-го червня советсько-американська корейська комісія розпочне переговори з корейцями з приводу утворення тимчасового уряду Кореї.

Суд над підпільною організацією ГЕЛЬСІНКІ. (ББС). 19-го червня. Згідно з повідомленням московського радіо, в Фінляндії сьогодні розпочався суд над 48 членами підпільної проти-советської організації. Сімом обвинуваченням погрожувало втекти за кордон.

Цейлон буде домініоном

ЛОНДОН. (РШТ). 18 червня в англійській Нижній палаті повідомлено про намір уряду дати статут англійського домініону о-ві Цейлон. Після виборів, що відбудуться незабаром, новий цейлонський парламент збереться в жовтні ц. р.

ТАСС про паризькі наради

МОСКВА. (Радіо-Беромюнстер). 19 червня. Якби не були наслідки паризьких нарад, не можна позбутися враження, що все це робиться „за спиною СССР та інших країн“. Так скажиться офіційна советська агенція ТАСС з приводу переговорів Бевіна і Бідо про американський план допомоги Європі.

Американці виходять з Китаю

НАНКІН. (ББС). 19 червня. Останнім американським військовим з'єднанням видано наказ вийти із Китаю. В Тсінгтау — єдиному місті, де будуть і далі американські з'єднання — залишається тільки допоміжна частина.

Українська дивізія в Англії

ЛОНДОН. (ББС). 8 тис. українців перевезено з Італії до Англії. Комісія в справах втікачів і советські представники перевіряли колишніх воїнів і не знайшли серед них воєнних злочинців. Советський Союз вимагав повернути українців на батьківщину. А що більшість із них до 1-го вересня жила не під Советами, то англійський уряд не погодився виконати таку вимогу.

Страйк моряків закінчився

ВАШІНГТОН. (ББС). 19 червня. Сьогодні закінчився страйк американських моряків, що тривав три дні. На підставі угоди з урядом приблизно 110 тис. членів трьох профспілок моряків буде підвищено на 5% заробітну платню. Таким чином загроза припинення американського постачання до Європи минула.

Навколо Маршалового плану

ПАРИЖ. (ЮП). 18 червня. В супроводі 8 фахівців міністер закордонних справ Бевін прибув до Парижу і почав наради з приводу тих проблем, Маршалового плану, що стосуються Франції та Англії. У нарадах беруть участь, крім міністер-президента Рамадья і міністра закордонних справ Бідо, також англійський амбасадор у Парижі і керівник відділу торгівлі при французькому міністерстві закордонних справ.

У вівторок увечері досягнуто тимчасової угоди щодо перших заходів у справі здійснення американського плану допомоги Європі. Конкретно міністри погодилися: 1. Обстоювати французьку пропозицію про утворення робочих комісій. 2. Утворити Координаційний Комітет, щоб визначи-

ти, які країни братимуть участь у загальному плані і які країни входитимуть до складу комісії. 3. Оскаржити Советський Союз, мабуть, не братиме участі в реалізації плану, Координаційний Комітет складатиметься з трьох інших „великих чотирьох“. 4. США повинні брати участь в роботі комісії, щоб таким чином мати більше шансів, що американський Конгрес схвалить наслідки праці комісії.

Прибувши до Парижу, Бевін сказав: „Така великодержавна, як США, запропонувала свою допомогу. Англія вирішила використати цю великодушну пропозицію.“ В офіційній відозві до американського уряду французький кабінет висловив свою

згоду співпрацювати над здійсненням Маршалового плану.

Голландія і Норвегія теж за план

ГААГА. (ЮП). Після закінчення переговорів між Голландією, Бельгією і Люксембургом з приводу пропозиції Маршала представник голландського уряду, сказав, що Голландія „від щирого серця“ вітає цей план.

ОСЛЮ. (ДПД). „Норвегія ладна взяти участь у обговоренні Маршалового економічного плану, якщо це не призведе до посилення зовнішньо-політичного напруження“, — повідомив у понеділок представник норвезького міністерства закордонних справ.

Англія і США оголосять війну СССР...

ВАШІНГТОН. (Дена-Ройтер, АП). Англія і США оголосять війну СССР, якщо Совети намагатимуться поширити свою експансію на південь і через Туреччину до арабських родовищ нафти. Це треба дати Москві зрозуміти, — сказав Г. Воллес на одній пресовій конференції минулої неділі. Колишній міністер торгівлі додав, що російська експансія загрожуватиме світовому миру, отже,

треба сказати росіянам, де та межа, за яку вони не сміють виходити.

Таким критичним пунктом, на думку Воллеса, є Туреччина і тому до неї треба ставитись з найбільшою обережністю. Та все ж він, Воллес, проти того, щоб Америка озброювала Туреччину, бо це ще швидше призведе б до серйозних конфліктів. Останні події в середній і східній

Європі Воллес назвав лише шаховими ходами США й СССР.

Щодо останніх заходів, інспірованих комуністами в Угорщині, то США роблять, мовляв, те саме в Греції. Але так само, як США не анексують Греції, так і Совети не приєднують до себе Угорщини. Він додав, що було б нерозумно з боку Советів виходити за межі своїх теперішніх кордонів.

Совети зволінають видужання світу

МІДЛТАВН. (Дена-Ройтер, Ндф). Заступник американського міністра закордонних справ Етісон, промовляючи перед студентами в Коннектікуті, сказав, що з огляду на фінанси Європа смертельно сливає кров'ю і пророкував важку економічну кризу в наступному році. Два неврожаї в Європі і один на Далекому Сході, найхолодніша зима за останні 50 років і недостатня виробничая потужність промисловості — все це скасувало всі калькуляції економічного видужання.

На думку Етісона, своєю політикою Совети зволікають видужання світу. Вони використали свої військові позиції в Східній Європі, щоб, не зважаючи на американські й англійські заперечення, продовжувати однобічну політику, якої не

можна погодити з Ялтинською угодою, бо ця політика позбавила східно-європейські народи права самовизначення. Етісон обвинувачував комуністичні меншини східно-європейських країн в тому, що, вони відокремили ці країни економічно від спільноти інших європейських народів, обмежили їх виробничу потужність і економічно орієнтують їх виключно на Советський Союз.

Зробивши огляд ситуації в Греції, Етісон сказав, що заворушення в Греції, провоковані і підтримувані північними сусідами Греції, що перебувають під комуністичною контролею, загрожують звести нанівець усі зусилля відбудувати грецьку промисловість і налагодити нормальне функціонування урядового

апарату. Етісон говорив також про принциповий і не прихильний державний переворот в Угорщині і про недостатню готовність Советів сприяти відновленню економічної єдності Німеччини, як і брак готовності укласти державний договір з Австрією. Наслідок цієї політики — трагічне зволікання видужання Європи. Великі терени на схід від лінії Штеттін—Трієст відокремлено від західної Європи, експлуатовано і кинено в стан хаосу.

Етісон також проаналізував ставлення СССР до проблеми Далекого Сходу (демонтаж фабрик у Манчжурії, советські зволікання в справі відновлення єдності Кореї, майбутнє порту Дайрен тощо) та Середнього Сходу (просовєтська агітація за автономію північного Ірану).

Страйк американських моряків

НЬЮ-Йорк. (ЮП). 16 червня. 200.000 моряків торговельної флотії США, об'єднаних в організації профспілок СІО, припинили роботу. З понеділка фактично припинився всякий рух у всіх більших портах США.

НЬЮ-Йорк. (ЮП). 18 червня. Після того, як переговори між урядом і профспілками не дали ніяких наслідків, страйк американських моряків набрав гострішої форми. Адміністрація американських залізниць заборонила транспортувати

всі ті товари, які призначено перерантажувати потім на американські кораблі. Офіційні американські чинники підкреслюють, що страйк моряків затримає перевіз американських поставок до Європи. Уряд уже наказав припинити вивіз експортного вугілля.

Хоча тепер ще важко судити про розміри і довготривалість страйку, однак представник уповноваженого президента Трумена в справах прискорення допомогової акції Європі заявив, що страйк матиме

для Європи дуже серйозні наслідки, якщо триватиме довгий час. Навіть навряд чи можна буде перевезти збіжжя, призначене покрити нестачу харчів у Європі до нового врожаю.

Керівник профспілок моряків сказав, що страйк може охопити 2.000 кораблів, якщо переговори закінчатимуться безуспішно. Але, як виходить із слів американського міністра праці, уже досягнуто значних успіхів на шляху до порозуміння.



* ПАРИЖ. (Дена). Французька Рада міністрів ратифікувала англо-французький союзний договір, підписаний у березні цього року міністрами закордонних справ Бевіном і Бідо в Дюнкірхені.

* НЬЮ-Йорк. (Дена-ІНС). Джузеппе Сарагат, провідник італійської соціалістичної партії, в супроводі Маттео Маттеотті прибув до Нью-Йорку.

* ЛІСБОНА. (ЮП). В Португалії повідомлено про нову спробу повалити португальський уряд. Багато чільних х військовиків і деяких державних урядовців звільнено з їхніх посад.

* МІОНХЕН. (РНЦ). На користь німецьких втікачів зібрано в Баварії, згідно з тимчасовими підрахунками, 6.874.765 НМ.

* БУДАПЕШТ. (ДПД). Угорський кабінет схвалив новий трирічний план економіки країни.

* ВАШІНГТОН. (АП). Сенатор Фергусон вимагав від американського державного департаменту прискорити опублікування таємних документів, що висвітлюють переговори між СССР і Німеччиною в 1939 році в справі укладення пакту про ненапад.

* ПРАГА. (АП). Угорський амбасадор в Чехо-Словаччині відмовився вертатись на батьківщину і тихо від'їхав до Швайцарії.

* БЕОГРАД. (Радіо-Москва). 16-го червня затверджено законопроект югославського п'ятирічного плану.

* ВІДЕНЬ. (РШТ). 18 червня. Комісія чотирьох досягла єдності в питанні процедури. Завтра вона обговорюватиме питання німецького майна в Австрії, фінансів, родовищ нафти тощо.

* ЛОНДОН. (ББС). Англійський прем'єр-міністр Етлі одержав телеграму, підписану 120 видатними американцями (серед них син покійного президента США — Е. Рузвельт, 12 сенаторів і членів конгресу, професор Айнштайн і т. д.), які висловлюють своє задоволення з англійського плану поділу Індії, називаючи його „новим високим зразком демократичного керівництва“.

Де Ніколя залишається президентом

РИМ. (Дена-Ройтер). 18 червня. Державний президент Енріко де Ніколя подав до відома, що він не має наміру скласти свої повноваження. Гадають, що де Ніколя вирішив виконувати і далі функції президента на прохання міністер-президента де Гаспері і міністра закордонних справ графа Сфорца.

Відступ монголів

ПАНХАЙ. (ДПД-Ройтер). 16 червня. Після чотирьохденних боїв з китайськими урядовими військами монгольські частини, що були загляблилися на 300 км в провінцію Сінкян, відступили назад.

ПАЙПІН. (ЮП). 18 червня. Комуністичні збройні сили, кількістю приблизно 6 тис. воїнів, висадилися на південь від Танку. Центральний уряд кинув туди свої з'єднання. Відступ монгольських військ із Сінкяну закінчився, ніби дипломатичним епілогом, суперечкою з приводу кордонів. Китай твердить, що він ніколи не погоджувався замінювати кордони на користь Монголії, як це сталося в 1940 році наслідком однобічних дій СССР.

Вїзд до Бразилії

19-го червня з українського табору в Новому Ульмі виїхала до Бразилії нова група українців.

Важливий етап

Наступного тижня має відбутися загальний студентський з'їзд — представників еміграційних студентських товариств і організацій. Найголовніша мета з'їзду — створення єдиної, замість двох нині існуючих, Централі еміграційного студентства. Більше півроку минуло як створено студентську координаційну комісію, що мала підготувати ґрунт для єдності в студентському еміграційному середовищі. Власне, скільки можна судити на основі матеріалів студентської преси і прилюдних висловлювань різних представників організованого студентства, ніхто не заперечував шкідливості роз'єднання нашого студентства, що знайшло вияв в існуванні двох рівнобідних студентських централей. Навпаки, при кожній нагоді підкреслювалося доцільність, ба — навіть необхідність злиття ЦЕСУС'у і ЦЕСУС'у в одній становій централі з єдиною мережею студентських громад як своєю підбудовою. В обличчі цього могло здаватися, що справа об'єднання еміграційного студентства не настрелює на якісь поважні перешкоди і дасться зреалізувати в короткому часі.

Проте, так могло лише здаватися. Насправді ж психологічних основ для злиття не було — їх треба було ще створити. Тим часом на полігальній акції в цьому напрямі не проваджено ні в лоні самого студентства, ні в громадсько-політичному середовищі старшого громадянства. Цим лише можна з'ясувати, що вже після створення все-студентської координаційної комісії з представників обох студентських централей — прийшло до розколу в найбільшому студентському осередку — УСГ-Мюнхен, перестав виходити також орган цієї громади — „Студентські Вісті“, єдиний студентський друкований журнал у Німеччині.

Тому, власне, ми хочемо бодай перед самим з'їздом активізувати думку нашого студентства і старшого громадянства навколо цієї важливої і болючої справи. Як батькові-матері завжди хочеться, щоб їх діти були всіма сторонами кращі й дужчі, сягнули далі за них, батьків, так і наше старше громадянство, хворіючи досі на розбиття і суспільно-політичну плиткість, хотіло б душевно спочити, потішити око на консолідованому крокуванні вперед молоді, насамперед, молоді високошкільної.

Хтось може скаже: наївно заявляти, що старше громадянство очікує від студентської молоді чинків — виявів національно-політичної дозрілості, раз воно само не спромоглося дати добрих прикладів. Але такий закид не мав би жадної слушності, бо молоді щодо цього більше дано, а тому і більш ставиться вимоги. І взагалі найшляхетніша життєва мета молоді — піти далі своїх батьків, зважаючи на їх позитивний і негативний доробок. На цьому базується історичний прогрес людства.

Отже, психологічно молоді менше обтяжена і має кращі передумови до єдності, ніж старше громадянство. За те розбиття, яке зайшло в студентському середовищі на еміграції з кінцем цієї війни, завинили головню, позастудентські чинники. І що менше ці чинники матимуть голосу тепер, у підготовці і проведенні студентського з'їзду єдності, то — за інших рівних умов — більше шансів на те, що єдність досягнута таки вдасться.

Є ще один важливий момент, на який ми хочемо звернути увагу, а саме — кінче треба забезпечити високий рівень рефератів і дискусій на з'їзді, розуміючи тут і речевість змісту і солідність тону. Ніяких

особистих словесних наскоків, до яких має такий нестримний нахил певна категорія промовців, ніяких настирливо-нудних „прошу в формальній справі!“, єдине призначення яких хіба в тому, щоб руйнувати здоровий діловий настрій зборів, дратуючи їх учасників і спричиняючи марну витрату часу і енергії. Бо тоді люди за дрібним, особистим забувають головне і загальне.

І наприкінці про самі основи цієї єдності, здійснення якої становить головну мету недалекого вже студентського з'їзду.

Тут треба нагадати два моменти. Перший. Світоглядно-політичні різниці в студентському середовищі не повинні бути перешкодою для організації станової єдності студентства, для існування єдиної системі мережі студентських громад з єдиною централею на чолі. Адже еміграційне студентство — частина нашого еміграційного суспільства і підлягає тим самим нормам суспільно-політичного життя. Нема сумніву, що поділ на політичні групи і партії в лоні української еміграції — річ цілком нормальна в демократичному суспільстві. Могло б, щоправда, їх бути трохи менше — замість десяти, скажімо — п'ять, але це вже не принципове. Важливо те, що скрізь у справді демократичних країнах політичне життя виглядає більш-менш строкато, а гнітючий колір монопартійності — це сумнівний привілей тоталітарних країн.

Так само нормально, що різні угруповання змагаються поміж собою за більш впливи, за збільшення числа своїх прихильників. Ненормально лише те, що дехто при цьому змаганні бере під сумнів громадсько-політичну чесність противника, що в міжпартійній боротьбі дехто послуговується засадами партійної, групової моралі, а не моралі національної і загальнолюдської. Ось де корінь зла і головна наша болячка.

Друге. Треба мати на увазі, що взагалі існує два типи людей, залежно від їх формування в оточенні: в одних більш розвинута самодіяльна, творча сторона натури, в других — сторона виконавська, механічно-реалізаторська. Звідси і два типи людських середовищ, суспільств з їх відносинами: в першому випадку за принципом добровільно-кооперативним, а в другому — примусово-гуртовим, советсько-колективним. Перевага першого типу організації людської громади закладена у можливостях всебічного розвитку творчих здібностей індивіда, в пошануванні особистої ініціативи, свободи духа і толеранції в міжлюдських взаєминах. Перевага ця — цілком очевидна. Тому, власне, демократичні суспільства (а якраз вони сюди належать) досягли найбільших успіхів в опануванні природи і перемогли, кінце-кінцем — у випадку збройних конфліктів — суспільства тоталітарні, де людина, людська одиниця — це насамперед виконавець, слухняне знаряддя диктатора.

Отже, ми за суспільство самодіяльних творчих одиниць, добровільно скооперованих у власному інтересі, а не зігнаних до купи згори накінем примусом, хоча б той примус підпирано расовим месіанізмом чи інтересами світової революції. Таке суспільство — демократичне суспільство — треба виховувати і то дбайливо, бо воно збільшує людське щастя на землі. Таким суспільством мусить бути вже тепер та частина українського народу, що перебуває по цей бік „залізної засони“.

Європа на голодній дієті

Данія — 2.900 калорій.

Чехія, Норвегія і Швеція — 2.600 калорій.

Польща, Італія й Угорщина — 1.900 калорій.

Австрія — 1.550 кал.

Німеччина — 1.200 кал. (номінально, а насправді менше.)

Про Румунію докладних даних нема, але за оцінкою авторитетних економістів харчовий стан там надто критичний, і ще погіршав в зв'язку з тим, що СССР, не зважаючи на протести, вивіз недавно 200.000 тонн хліба.

Нема даних про харчові норми в СССР та Югославії, але одержувані відомості вказують на те, що харчовий стан в окремих республіках, зокрема в Україні і Білорусі — напружений. А взагалі на сході звичли ситуації прихорощувати.

Такий непоказний загальний харчовий стан європейських країн, він напружений більш-менш неоднаковою мірою в різних країнах, але, здається, його перебільшують. До такого висновку й приходять англійський часопис „Daily Telegraph“, задаючи питання, як могла і справді жила Європа, опинившись під гітлерівською окупацією. Вона прохарчувала себе без допомоги заокеанських країн, хоч, як відомо, доводилося вживати різних драконівських способів. Сьогодні хлібороби вільні, вони мають змогу краще працювати, є робоча сила, хоч гірше з машинами, з добривами. Але й це можна забезпечити. Справа, отже, в чомусь іншому.

Є багато причин, всім відомих, але про них не згадують, їх замовчують. Незаперечна істина, щоб нормально працювати, почувати себе фізично і психічно здоровим, треба щоденно мати забезпеченням нормальне харчування. Але поняття норми є реальне, це справді величина, потрібна лише для балансових підрахунків, а в житті вона виглядає зовсім інакше.

Ось приклад. На підставі матеріалів з різних джерел відомо, що у Франції на чорному ринку за дорогими цінами можна геть усе дістати. Ніхто у Франції з голоду ще не вмер, а проте французи кричать, коли вони своєчасно не одержать 1/2 літра вина на душу щоденно і вважають це голодом. Нам прекрасно зрозумілий і знаний життєвий рівень західної людини, але в усякому разі ми гадаємо, що не пивши щоденно пів літра вина, вмерти аж ніяк не можна.

Є відомості, що в Чехії, Данії, Швеції, Норвегії й Швейцарії люди живуть зовсім нормально, хоч одержують менш ніж 3.000 калорій.

Звісно, нормальний життєвий рівень людини західної Європи куди вищий ніж на сході, але в цій справі відіграють важливішу роль такі моменти:

В наслідок економічної руйни, що зачепила так чи інакше всі країни, появилася якась психологічна непевність за завтрашні дні, якась втрата психологічної рівноваги, а звідти постав перестрах у людини за своє майбутнє.

Це ускладнюється ще інфляційними фінансовими моментами. Ми є свідками втрати матеріальних цінностей і цінностей, людина привикла нормально працювати і нормально заробляти на своє життя. Сьогодні цього нема, об'єктивні умови змінилися, стали складнішими, залежними від різних кон'юнктурних явищ.

Безперечно, непевність політичної ситуації в Європі значно впливає на настрої, психологічний стан людини і створює те, що так влучно називають „європейською неврозою“ у пересічного європейця.

Дядя Сем ласкавий, Америка спішить на допомогу голодуючій Європі. Відомості з авторитетних джерел вказують, що перспективи на добрий європейський врожай малі, Європа не в стані себе цього року прохарчувати. Одні США, де цього року рекордний врожай, мають експортувати 350 млн. бушелів, тобто коло 25 млн. тонн (в 1947 р. до липня в Європу доведено 14 млн тонн хліба). Американський фермер відчуває свою відповідальність і готовий прийти з допомогою.

Є певні лані, що Аргентина, Канада, Бразилія та інші країни готові прийти на допомогу голодній Європі.

Але чи мають європейські країни чим платити за куплений хліб? Чи можуть вони дати за це сировину й готову продукцію? Ні.

Питання харчування голодуючих в Європі опирається в проблему господарської відбудови.

Отже, ліквідація харчового голоду, в основному, залежить від трьох причин: скорішого укладення тривалого миру, скорішої господарської відбудови, а в результаті осягнення психологічної рівноваги, ліквідації страху за завтрашній день.

В. ВАСИЛЕНКО.

Комуністи в німецьких профсоюзах

Як подає американський часопис „Нью Йорк Таймс“ від 1. 6. 47., військова влада провадить „демократичну“ перебудову професійних спілок в англо-американській зоні. В процесі цієї важливої в ідеологічному відношенні справи американці й англійці натрапили на нову дуже важливу проблему. Комуністи, що їм до цього часу було вільно приймати участь в робітничому русі в обох зонах, розгорнули завзяту пропаганду серед робітників, використовуючи для цього харчові труднощі, закидаючи консервативну політику робітничому провадів.

В англійській зоні комуністи досягли такого впливу, що викликали серед римо-католиків рух до створення окремого християнського об'єднання для боротьби з комунізмом. Менш значний, але досить помітний рух спостерігається і серед протестантів.

Британська військова влада дивиться на цей рух спротиву комуністам як на стремління до об'єднання проти тоталітарної загрози. Відсутність такого об'єднання серед профспілок в свій час забезпечили прихід до влади Гітлера і його партії.

Інакше виглядає в советській зоні. В профспілці Freier Deutscher Gewerkschafts-Bund, де переважають комуністи і яку найбільше підтримує російська окупаційна влада. Там ніяких подібних заколотів чи страйків не відбувається.

У французькій зоні, де профспілки слабо зорганізовані, вплив комуністів зростає безпосередньо з Парижу.

В американській зоні комуністи досі ще не втрачають надії захопити профспілки. Але довіря до демократичних партій лишається непорушним, і можна сподіватися, що комуністи будуть відсунуті, навіть при економічній кризі. Доказом цього є факт, що керівники робітничого руху на американській зоні привели німецькі профспілки до такої демократичної форми та ідеології, якої ніколи не знали перед тим, навіть за Ваймарської республіки.

Головною проблемою в перебудові профспілок на американській зоні є право участі їх у вирішуваних економічних проблем, в здійсненні робітничих проблем. М. М.



Колишні німецькі воїни, повернувшись із американського полону, одержують з США через Червоний Хрест свої пакунки.

На фото: В одній з установ баварського Червоного Хреста у Вюртемберзі. (Дена Більд).

лишається фактом — Європа не має харчових ресурсів, щоб вийти з т. зв. балансових дієт і захити вільно.

Хоч і не оголошено ще даних про сподіваний врожай в 1947 р., але назагал уже відомо, що він буде гірший ніж торік.

Розглядаючи харчовий стан в окремих країнах приходимо до такого висновку.

Англія. Пересічна харчова норма англійця 2.100 калорій. Виходячи з цього, видатний англійський лікар д-р Франклін Бікнел заявляє: нема, мовляв, нічого дивного, що англійські робітники не спроможні працювати нормально, як це було перед війною. Усякі розмови про „балансовані дієти“ і спеціальні вітамінні д-р Бікнел вважає нонсенсом.

Франція живе тепер на 2.250 калоріях; втративши половину своїх врожаїв зерна, примусена була скоротити норму хліба до 250 гр. на день. Недавно вона одержала харчову допомогу з США.

Іспанія і Португалія мають по 2.000 калорій.

Фінляндія, Бельгія, Голландія, Швейцарія — живуть на 2.000 калоріях.

Болгарія і Греція — 2.250 калорій.

Саме це наблизить час і допоможе нам здійснити нашу заповітну мрію — бути вільним і рівним партнером у колі вільних народів-держав. Саме люди мусять бути скеровані зусилля нашої організованої молоді і її передової частини — студентства. Одним з важливих етапів цих зусиль має стати скликуваний 29-30 червня загальний студентський з'їзд.

Б. СІВЕНКО.

Український оперовий ансамбль

Оперове мистецтво наших часів підноситься з воєнного розбиття і руїни повільніше і з більшим трудом, ніж інші ділянки культурного життя. Причина цього вже в самій величині і різноманітності складного виконавчого апарату і в дуже великій залежності від матеріальних обставин. Преса країни, по якій проходила війна, в тому й фахова музикознавча преса, підкреслює на кожному кроці, що організація і виконавча праця оперових театрів, навіть над давно виграним репертуаром, це в сьогоднішніх обставинах велике досягнення. Що ж тоді сказати про український оперовий ансамбль, що творився і підготовляв свої вистави в умовах повного розпорощення і майже такої ж повної матеріальної беззасобиності нашого еміграційного суспільства. Щоб створити такий ансамбль, почати його працю і — що найважливіше — поставити її на задовільний культурно-мистецький рівень — треба було справді великої смілости в самому почині, організаційної справності і відданості послідовності ініціаторів, керівників і виконавців Ансамблю.

Своїми двома першими виставами Укр. Опер. Ансамбль під керівництвом диригента Б. Пюрка розвіяв ці сумніви щодо можливості і доцільності існування української опери. При тому це раз виявився наскрізь своєрідний, сказати б, універсальний характер теперішньої української еміграції. По своїй суті є вона суспільністю, в якій заступлені усі стани й професії — від майстрів гуцульських різьбарств до письменників і композиторів, від учнів народних шкіл до університетських професорів, від шахтарів до колишніх міністрів і соймових маршалів. До сьогочасна праця Укр. Оп. Ансамблю показала ясно, що на полі оперового мистецтва в нас існує багато повновартісних і повнокровних сил та що саме на цьому полі лежить одне з сильніших місць культурної спроможності усієї нашої еміграції.

Обидві опери Дж. Пуччіні — „Мадам Батерфляй“ і „Тоска“, що їх автори цих рядків довелися бачити і чути у Бад Верісгофені, викликали ось таке перше і загальне враження: керівники, виконавці і співробітники Ансамблю не збувають своїх завдань і ролей чимнебудь, а прикладають найсерйозніші

зусилля, щоб поставити і утримати рівень вистав якнайвище. При тому тут принцип ансамблевості не тільки в назві, але й в основі організації й праці. Тут не висувається окремих „зірок“, довкола яких крутилася б ціла вистава, а — цілком правильно — дотримано в доборі і обсаді провідних ролей засаду вирівняності і суцільності. Чоловими виконавцями вистав, про які тут мова, були оперові артисти: Фаїна Носенко, Ігор Зайферт, А. Піддубна і Лев Райнарович в опері „Мадам Батерфляй“ та К. Задорожна, Зайферт і Рейнарович в опері „Тоска“. Це справді ансамбль першорядних співаків-акторів, у яких швидко поєднуються добрі вокальні дані з сценічними, дуже корисна зверхня поява й виступ з такою вмільстю вжитись у виконуваних постаті, молодість з професійністю і сценічним акторським досвідом. Правда, у деякого помітний ще часом брак ширшого оперового відлиху, та це наслідок довшої перерви в сценічній праці, спричиненої роками війни і скитальщини та вимогою займатись не раз працею дуже далекою від оперової сцени. Окрема справа обсади менших, коротших ролей (умисно не пишемо „побічних“, вважаючи, що в опері кожна й найменша роль однаково важка і на ній, при менш уважному ставленні, може спіткнутися не тільки той чи інший виконавець, але часом і цілий колектив). Тут побіч голосово і сценічно добрих постатей (Ю. Павликовський і Ст. Хвиля) були менше вдалі, а то й зовсім слабі.

При обговоренні справ персонального добору треба завважити про наявність численних доброякісних сил, що їх керівництво Ансамблю могло б притягти до співпраці. Це торкається не тільки співаків-солістів, але й режисерів, концертмайстрів, оркестрантів — яким мірою можливості час до часу корисно було б давати нагоду виявити свої виконавчі спроможності. Та не тільки безпосередня виконавча робота, а й свого роду контакт з ширшими музичними колами на площині дискусії — обговорення проробленої праці міг би дати ансамблеві деяку користь.

Оркестра — це так сказати б — Ахіллова п'ята Ансамблю. У своєму складі вона і кількісно скомплектована і якісно дуже добра.

Та в її виконанні є ще багато егостичного з боку окремих оркестрантів, а замало старання про цілість оркестрового звучання. Друге ще не розв'язане питання — це справа відношення оркестри до співаків-солістів. У цьому відношенні можна було завважити не один раз занадто велике наснаження, переладовання звуку в оркестрі. Наслідком цього були ще місця без остаточного викінчення і тонкості, без належного розкладання барв і тіней. Ясна річ, не можна забувати про величезні труднощі, які музичне керівництво має з усталенням оркестрового складу, з щораз новими акустичними умовами в різних залах, та це саме й є первородна трудність пересувної оперової сцени, з якою згорі треба рахуватися, і згорі шукають на неї раду.

У праці цюставника М. Бука виразно видно нешаблонність і винахідливість у зформуванні сценічного життя і руху. Та дещо одностороннє змагання у бік самої оригінальності привело режисера до створення деяких неприродних ситуацій, а то й просто до переяскування. Здається, що коли режисер каже Пінкертонові („Мадам Батерфляй“) уже після зав'язки трагічного конфлікту преспокойно проходжуватись на сцені і байдуже розглядати квіти, то створює не тільки невірну з психологічного боку ситуацію, але й — це основне — відходить від задуму авторів лібретта і музики. Саме цій опері відношення характерів осіб за засадою гри бавр „білечорне“ наскрізь чуже. З другого боку, деякі сцени, особливо сцени смерті, підкреслено режисурою надто яскраво. (Сцена смерті в оп. „Тоска“). В цілому режисер зумів створити в обох операх своєрідну, їм властиву атмосферу й кольорит і пройняти їх нервом живої драматичної акції.

На дальшому шляху стоїть перед керівництвом Ансамблю незвичайно складна проблема українського оперового репертуару. Як зачуваємо, у цій справі Ансамбль виявляє не тільки повне зрозуміння своїх завдань, але вже добивається їхньої розв'язки. Уже намічено два шляхи: використання і пристосування до вистави дечого з творів давніх українських композиторів і, подруге, шлях сполуки до написання нового твору, хоч би ним покищо мала бути й не повна „велика“ опера.

Василь ВИТВИЦЬКИЙ.

Концерт баламутства

До великого, понад 6-тисячного осередку латинських ДП — Еслінгену рідко коли заглядають концертанти з інших таборів. Тому заповіджений ансамблем „Баян“ на день 30. V. п. р. „Концерт російської народної пісні“, мусів був звернути на себе увагу. Але нас, українців, заінтригував цей концерт ще й тим, що на афішах ми читали імена: проф. Чайковський, Е. Задорожна, В. Дригайло. Якщо б названі виконавці були знайомі нам українськими акторами, то про це, звичайно, було б оповіщено в афішах. Виходить, що це якісь інші. Ідемо слухати цих „двійників“ наших співаків з ансамблем „Баян“.

Публіка на залі різноопера, інтернаціональна, так би мовити: українці, поляки, латиші, росіяни, німці, вірмени.

Концерт започатковує мішаний хор під управою В. Дригайла. Хор ріденький (16 осіб), але співає вміло, „з вервою“. Помітна добра диригентська рука. Кілька проспіваних російських народних пісень зробили вигідне враження.

Хористи в національних строях. Але яких? Українські вишивки, плахти, керсетки... московські кокошники. Одним словом, як кажуть поляки, „як хто хпе“. Що за екліктика? Чи часом не „російська-маларуськає садружество“ з-перед 50 років, коли „малоросов“ трактували, як „тоже руських“, а українські народні пісні причисляли до „великаруської культури“? Какаля, мовляв, різниці?

Передчуття не заводять нас. Хор В. Дригайла, що прийхав репрезентувати російську народну пісню, враз переходить на малоруську... — вибачте на хахлацькі пісні. Настрій сується.

Заповідають виступ солістів. Першим маємо почути „проф. Чайковська“ з проголом із „Паяців“. Чекаємо. Цікаво — чи наш український Чайківський, чи той інший, його „двійник“? Якщо „двійник“, то при чому тут на вечорі російської пісні Леонковалля? А якщо наш, то вже зовсім незрозуміло, чому український співак виступає з європейським композитором на вечорі російської народної пісні.

Виходить Чайковський. Придивляємося — та ж це наш Чайків-

ський! Лише чомусь у перуці і чомусь називається „Чайковський“. Як він попав сюди?

„Професор Чайковський“ співає по-російськи Леонковалля, потім Гуно. І зовсім природним був вигук із публіки: „А може щось російське заспіваєте?“ Але вже бракує спокійних слів для виразу того, коли цей співак з ансамблем „Баян“ заспівав на концерті російської народної пісні „жартівливу українську пісеньку“. Так і тхнуло на нас часами „перелікаєшні“, коли здивовано запитували: „А разве не всьо равно?“

Після цього для нас вже не було загадкою, чи Е. Задорожна є „двійником“ нашої співачки? Звичайно, виступила правдива наша Задорожна. І в тій самій формі, що й „професор Чайковський“. З тою ж ба різницею, що „професор“ все ж таки співав рештками того, чого колись навчила школа, а Задорожна повною парою того, що в школі ще могло б переробитися.

Решта „концерту“ йшла вже в тому самому „стилі“. Хор балалаечників (5 осіб) грав попури московсько-хахлацького укладу, танцюристка під балалаечну пісню „В саду лі, в агароде...“ виконала Бог знає що з „присядами“ українського „гопака“, хор під управою Дригайла (що ввесь час появлявся в російській вишитій сорочці поверх європейських, викантованих штанив) перейшов уже зовсім на український репертуар. Але вершком екліктики було те, коли цей самий хор на вечорі російської народної музики несподівано проспівав: „Кохайтеся, чорноброві, та не з москалями“. Це вже було просто зворушливо!..

Концерт закінчився дуєтом „Чайковський — Задорожна“ із чисто російської опери „Запорожець за Дунаєм“. Тут вийшло вже навпаки: Задорожна все-таки співала, а професор у фразі перейшов на речитатив і на гру Караса, давши не бачену ще досі на світі креацію запорізького козака в смокінгу.

„Концерт російської народної пісні“ ансамблем „Баян“ є найліпшим показником того, як залатуванням тим, що не прилягується, можна спровокувати і російське, і українське народне мистецтво, на що не заслужило ні одно, ні друге.

О — д.

ПІЯНІСТ—МИСТЕЦЬ

Кілька часу тому проф. Борис Максимович, піаніст-віртуоз, як його визначають німецькі рецензенти в пресі, взяв участь у великому симфонічному концерті слов'янської музики в Ульмі, де він виступив з сольовим виконанням фортепіанового концерту Чайковського в 3-х частинах.

Успіх його виступу, його мистецької гри був такий великий, що німецька публіка виявила бажання ще раз слухати нашого піаніста.

Минулої неділі, 14-го червня, в концертній залі „Шугавз“ в Ульмі відбувся власний концерт проф. Бориса Максимовича. Публіка була так захоплена грою піаніста, що буквально не хотіла пускати його від фортепіана. Ті багаторазові виклики „на-біс“, захоплені оплески і гучне реагування слухачів були найкращим свідомством піаністові за його майстерну фортепіанову гру.

Піаніст виконав на цьому концерті класичні речі — більші і менші — Шопена, Шумана, Ліста. Зокрема, полонило слухача виконання двох етюдів Паганіні-Ліста. Цей

концерт, безумовно, заслуговує на велику фахову рецензію наших музичних критиків як небуденне явище. Але ми тут обмежимося короткими даними про високого мистця-піаніста, нашого земляка, що так широко став відомий серед чужинців.

Професор Б. Максимович — популярний серед української музичної публіки на еміграції. Він дав цілий ряд концертних виступів по українських таборах ДП разом з дружиною, співачкою Веронікою Бонко, що виконала ряд народних пісень і оперових арій.

І хоча ці концерти коштували піаністові великих турбот і труднощів, пов'язаних з переїздами, невідповідністю таборових залів то-що, — професор-мистець перемагав усі ці труднощі, несучи українському слухачеві твори високої музичної культури.

Успіх проф. Б. Максимовича полягає в його музичній обдарованості, у його високій мистецькій школі.

Ось декілька з багатьох подібних відгуків-рецензій з німецьких часописів:

„Зюлкур'ер“ пише: „Борис Максимович зарекомендував себе як чудовий соліст... Буря оплесків урочисто настроєних слухачів змусила піаніста виконати додатково Паганіні-Ліста, і надзвичайний загальний успіх гостинного концерту мюнхенців змусив їх влаштувати ще другий концерт“.

А „Швебіше Цайтунг“ від 19-го листопада 1946 р. називає Бориса Максимовича віртуозом надзвичайної сили і великої технічної майстерності. „Те, що виконували його руки у дуже важких, граних тільки небагатьма піаністами, браурних уривках Шопена, Ліста або Паганіні-Ліста, викликало заслужено подив і захоплені оплески слухачів. Жаль, що до його послуг не було кращого інструмента — тоді сила і краса його гри зробили б сильніше враження“.

„Навіть найважчі пасажі, — пише рецензент із „Тіролер Нахріхтен“, — не завдавали йому ніяких труднощів, і надто вражала майстерна гра його лівої руки, що відтінювала найтонші нюанси. Його гра — чиста, його педальна техніка не залишає бажати нічого кращого.“

З великою експресією Борис Максимович розпочав концерт над-

звичайно вимогливого з технічного погляду Тоската ор. 7, після чого виконав цілий ряд відомих композицій Фрідеріка Шопена, наприклад — революційний етюд, вальс сіс-молл і полонез As dur, що були виконані з найтоншою ритмічною удосконаленістю і технічним блиском“.

Кілька слів із біографії піаніста. Музики почав учитись Б. Максимович уже з 6 років, а перший виступ на концерті мав, коли йому було 8 років. Як піаніст, він має школу відомого музики з мистецької школи Феручіо Бузоні. Зокрема, професор відзначається виконанням романтичної музики (Шуман, Шопен, Ліст).

З його музичної біографії можна б назвати окремі факти. Свого часу Б. Максимович провів, разом з відомим українським композитором та диригентом Миколою Колессою, велике концертне турне з українською симфонічною програмою, де вперше було виконано український фортепіановий концерт Віктора Косенка. Цей факт в українському музичному світі має велике значення. Взагалі Б. Максимович уперше на чужині виконав Косенка. Він провів велику концертну діяльність як відкрити, так і радіом.

Багато речей Б. Максимович виконує вперше радіом і пам робить велику справу популяризації української фортепіанової музики.



Проф. Борис Максимович

В останні роки наш піаніст концертував в Австрії — в радіо-Дорнбурзі, Інсбруку. Дав цілий ряд симфонічних концертів у Баленській окрузі, в Мюнхені, Авсбурзі. І скрізь мав незмінний надзвичайний успіх.

П. М.

Правда очі коле

(За матеріалами советської преси)

Свобода творчої індивідуальності в країні „справжньої демократії“ гарантується, як відомо, найдемократичнішою в світі конституцією, яку щоденно розвивають і доповнюють спеціальні постанови центральних комітетів комуністичної партії. Так, наприклад, письменники-драматурги мали б вільно писати твори, які сприяли б „розвитку у радянських людей почуття радянського патріотизму, відображали б сталінську дружбу радянських народів, любов українського народу до великого російського народу, неохитну силу радянського ладу, провідну роль партії Леніна-Сталіна“. Ті нічого більше. Подібні вимоги до творця самі ж такі творці вже навчилися називати „справедливо високими вимогами“ і, щоб їх з честю виконати, розгортають прапор стахановського руху в літературі та соцзмагань за більшу кількість написаних речей, що влягалися б у те прокрустове ложе. Відомий драматург Іван Кочерга, наприклад, вже ділом відповідає на постанову ЦК КП(б)У „Про репертуар художньої самодіяльності культурно-освітніх установ“. Протягом першого кварталу 1947 року він устиг написати п'ятдесятка „ідейно-цілеспрямованих творів“. Про це поспішив повідомити своїх читачів часопис „Радянська Україна“ з метою, очевидно, „шідтягнути відсталіх і добитись загального піднесення“.

Та коли Кочергу вже „вдалося зігнути в кочергу“, трапляються й там же люди, які свободу творчості розуміють, можна сказати б, „по-буржуазному“. Драматург А. Чикарков, — зазначає „Молодь України“ в числі за 30 березня п. р. — зробив якесь „літературне вариво під назвою Вікторія-Регія“ (що тільки за назва твору, і то в епоху четвертої п'ятилітки, і після постанови ЦК!). Ось короткий зміст вправи А. Чикаркова (читуємо дослівно за статтею Й. Михайловського в названому часописі): „Волею випадку молодий учений-ботанік Василь Степанович Пшеничкін зустрівся з молодого робітницею Машею Огоньковою. Не зважаючи на миттєвість, можна сказати, блискучість цієї несподіваної зустрічі, вони дуже сподобалися одне одному. Але у Маші кінчається обідня перерва. Щоб продовжити зустріч,

ботанік пропонує піти ввечері кудись розважитися. Але тут починається **найнеприродніше, найогидніше, найобразливіше**. Справді, як не ображатися за обмовленого спиритним автором молодого радянського вченого! Його змалювано **по-панському гордовитою, дурною людиною** (та ще, мабуть, і сказано, що він є членом ВКП(б)!—Н. У.) Пшеничкін уявляє собі молодого радянську робітницю, з якою він зустрівся, як уособлення відсталості і некультурності. Щоб не виявитись „вищим“ від свого майбутнього товариша по розвазі, Пшеничкін навмисне налає своїм зовнішності бруду, неохайного вигляду (очевидно, такий вигляд був у Огонькової під час обідю—Н. У.) Більше того, щоб уявлювана неписьменна й некультурна дівчина краще розуміла його, вчений добирає і відповідні слова для майбутньої розмови. Він уявляє собі їхню розмову, прикрашену такими „перлами“ рідної мови(?!) як блатні вислови: „мура“, „во“, „шмат“, „на ять“ і тому подібне... (Нам здається, що товариш Й. Михайловський писав цю рецензію по-російськи і тому живий вираз: „рідної мови“, бо таких „перлів“ українська мова ще не мала— Н. У.) Але молодий учений несподівано зазнає фіяско, Маша з'являється перед його здивованими очима у вигляді елегантної, зі смаком одягненої дівчини. А коли ботанік спробував удатись до „загально-народної“ словесності (читай: до „общепонятних перлів“), Маша вжахнулася від такої мови...“

З цього змісту рецензент виводить „ідейно-цілеспрямований висновок: „Ми стурбовані політичним змістом твору. Скetch „Вікторія-Регія“ — це прямий наклеп на радянських людей. — А далі вже ясне—соцзмагання програю. Тільки біда ж у тому, що А. Чикарков не один. В тій же рецензії читаємо далі: „Карикатурні образи молодих людей у водевіль Я. Галя „Великі пристрасті“. Автор примусив симпатичне молоде подружжя—Валю Зудіну та Сергія Зав'ялова — мучитись безпідставними ревностями. При чому причину цих вигаданих ревностей автор вбачає... в нашій дійсності. Люди у нас, бачте, так обтяжені

службовими і громадськими справами, що постійно десь пропадають. На цьому ґрунті виникають різні родинні непорозуміння, що призводять навіть, як це ми маємо в даному випадку, до трагічних наслідків. Адже Валя Зудіна почала навіть думати про самогубство!“

Разом з автором рецензії ми широк дивуємось: „І як той Галь не побоявся шось подібне писати?“

Коли ж таких сміливців не два!— У видавництві „Радянський письменник“ недавно вийшла книга Олексія Гуреїва „Осокорівські друзі“. Л. Санов у часописі „Молодь України“ від 12 березня п. р. називає її „фальшивою повістю“ і то тому, що Олексія Гуреїв не зрозумів, що „підкування про піднесення ідейно-художнього рівня літературної творчості—обов'язкова умова праці кожного письменника“, якщо, звичайно, він хоче працювати, а не відпочивати в БУПР'і.

В чому ж прогрішив Олексія Гуреїв? Дозволимо собі зачитувати думки Л. Санова.

„Повість „Осокорівські друзі“ присвячена зображенню життя радянських людей в перші місяці війни.

На невеличкій станції Осокорі, захопленій німцями, утворюється молодіжна підпільна група „Червоні зорі“, яку очолює комсомолка Леся Берестова. Члени цієї організації поширюють листівки, нападають на німецькі транспортні під'їжди, складають з паливом. Але про практичну діяльність і боротьбу молодих радянських патріотів в повісті розповідається сухо і коротко... Члени організації „Червоні зорі“ виступають у повісті дуже честолюбними людьми, які насамперед думають про славу. Леся Берестова заспокоює своїх товаришів тим, що на випадок загибелі когонебудь з юних борців—в обласній газеті надрукують його портрет «з приміткою про життя героя». Тій самій Лесі Берестовій автор нав'язав риси нескромності і зарозумілості...“ І далі: „Олексія Гуреїв створив образ директора школи Василя Івановича з розрахунком на певний психологічний ефект цього персонажу. Звідси його і загадковість, таємничість, якісь зловіщі натяки в бесідах з Лесею. В твір про героїзм молодого покоління автор ввів пошлий роман між людьми різних віків — між одруженим вчителем і колишньою його ученицею. Виявляється, що і для Лесі і для Василя Івановича, ця любов в першу чергу — втеча від турбот життя і боротьби.

Леся відверто заявляє: „Мої побачення і розмови з Василем Івановичем стали ніби куточком, де я відгороджуюсь від усього світу, знаходжу приємний спокій і рівновагу“ (Ну, хіба має на це право „советський простий человек?“). В такому ж дусі висловлюється і Василь Іванович. Звертаючись до Лесі, він каже: „У вас, наприклад, мені вбачається травень і тому я хочу говорити з вами тільки про весну, про квіти (фу, яке мішанство! І це в добу, коли „слово Фюрера між нами, вуха Фюрера між нас“—Н. У.)... К чорту всіх німців, поліцаїв і гестапо. Про смерть і вбивства я думаю за роботою...“ В іншому місці Леся записує вразення від своєї розмови з Василем Івановичем: „Ми жодним словом не згадали про німців, розстріли, окупацію, так наче все те жорстоке було уві сні“.

Уся ця шкідлива „філософія“... не знаходить у повісті засудження і викриття“.

І з цього приводу гнівається той-арш рецензент.

Правда, як кажуть, очі коле!

Николай УГАРП.

СПОРТ ШКІЛЬНІ ЗМАГАННЯ

Шкільні спортивні змагання під керівництвом „Дня українського спорту“ у школі організувала 8-го червня п. р. молодь обох середніх шкіл у таборі Фрайман. На спортовому майдані першими відбулися легкоатлетичні змагання — біг дівчат на 60 м., потім скоки у височину і далечину (дівчата і хлопці) та стусан кулею (хлопці). Найкращий час досягнула на 60 м. з дівчат Левицька Софія, наступні — Маркевич і Дармохвал. З хлопців — Зялик Ярослав, Бриняк, Шанковський і Степура. У скоках у височину найвище скочили Левицька і Дармохвал 115 см., з хлопців — Зялик Яр. — 158 см., Шанковський 151 см., Степура і Темнюк. У далечину найкраще скочила Маркевич 3.73 м., Левицька і Трепет. а з хлопців — Зялик Яр. (5 м.), Степура і Шанковський. У стусані кулею перше місце зайняв Стובה (10.27 м.), потім Шанковський, Яницький і Комашко. У бігу на 100 м. перший прибув до мети Зялик, потім Бриняк і Шанковський.

У другій частині програми переведено спортивні гри — „два вогні“ дівчат і хлопців 3-ої класи з 2-ою і 1-ою кл. відбиванка дівчат і хлопців учит. семінарії і гімназії, і наприкінці збірна дружина учит. семінарії і гімназії проти дружини т-ва „Довбуш“. У „двох вогнях“ виграла третя класа — 2:1, у від-

биванці — гімназія 2:0 і „Довбуш“ виграв проти шкіл 2:0.

Керували змаганнями проф. Антонович Адам як провідник змагань і проф. Тріль як головний суддя.

А. Г.

В раді фізичної культури

За ухвалою РКФ з дня 16. 5. 47 р. всі Т-ва (окремо) влаштовують 31 серпня „День фізичної культури“. В програму дня, як і в минулому році, повинні входити: вільноручні вправи, спортивні ігри, пориванка, легкоатлетика і т. інш., вилучаючи футбол.

Всі руханково-спортивні Т-ва повинні запросити до співучасті у святі всю молодь табору, організовану в місцевих організаціях молоді (пласт, СУМ, школи і т. ін.), щоб спільно і масово виявити нашу фізичну тугість.

Т-ва з одного міста чи табору могли б спільно улаштувати день „Фізичної культури“. Весь прибуток з імпрези призначається на цілі РКФ.

РОЗШУКИ

— Аватоль Сватор розшукує двоюрідну сестру Тоню та Валю Фабіян, Тоню Півневу. Адреса: Новий Ульм, ред. „Укр. Вісті“.

— Рідних і знайомих — Хоменко Григорій. Писати на „Українські Вісті“ для Анатолія.

— Ониськовича Миколу — писати на „Українські Вісті“ для Дмитра.

— Рідні і знайомі відгукніться на адресу „Укр. Вісті“ для Василя Ганжі.

— Рідні і знайомі відгукніться на адресу „Українські Вісті“ для Посєви Ів.

— Знайомих з Волині шукає Остап Крижанівський. Rothenburg, o. t. Detwang 23 (13a).

— Мачулу Олексія та інших друзів — Мачула Ліда з сином Анатолієм. Baureuth, St. Georgen Hospital.

— Високу нагороду тому, хто подасть вістку про Олександра Ілліча Мишинченка, народж. 1910 р. Шукає сестра Марія. Адреса: Wendlingen am Neckar, Olgastr. 36.

УВАГА!

Нова збірка оповідань Івана Смоля „ДІВЧИНА З ВІННИЦІ“

Ціна 5 НМ. Набувайте в книгарнях і кіосках.

ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Подаємо таксу оплати за надрукування оголошень в нашому часописі: 1 стор. — 600 НМ, 1/2 стор. — 350 НМ, 1/4 стор. — 200 НМ, 1/8 стор. — 100 НМ, 1/16 стор. — 50 НМ, 1/32 стор. — 25 НМ. В тексті — 100% надлишки.

РОЗШУКИ — 50 пфеніг. за кожне окреме слово.

Належну суму слід надсилати разом з текстом оголошення.

Без попередньої оплати — оголошень друкувати не будемо.

Адміністрація.

Повідомлення

У зв'язку з підготовкою до загальнонамістського конгресу Правління ОУМ просить своїх членів:

1. переслати свої теперішні адреси разом з даними про себе і найближчу родину і

2. сплатити членські вкладки за 1947 рік (20 НМ—двадцять) в касі українського комітету в Мюнхені або переслати поштою на нижче подану адресу.

Правління закликає всіх українських професійних музик, що досі не є членами ОУМ, зголошуватися у члени нашого Об'єднання. У письмовому зголошенні треба подати рік народження, час і рік студій та професійної музичної праці.

ПРАВЛІННЯ ОУМ.

Адреса: Ukrainian Service (für Verein Ukr. Musiker) München, Rosenheimerstr. 46a/I.

Від СУЖ'у

Секретаріат СУЖ'у ще раз нагадує всім членам спілки, що незабаром відбудеться 2-й з'їзд СУЖ'у, але участь у ньому братимуть лише ті, що сплатили членські внески.

Отже просимо не забаритись. Гроші сплачувати через обласні секретаріати СУЖ'у або надсилати на Центральне Правління, а саме: SUSZ. Neu-Ulm, Ludwigstr.10, зазначивши в переказі, що це є членські внески.

Наука й техніка

ХЕМІЯ НІМЕЦЬКОЇ БІДНОСТІ

Відома річ, що перед війною у Німеччині високо стояла хімія. У цьому відношенні німці займали перше місце в світі й їхні хімічні продукти були загально знані й мали високу марку. Під час війни життя їх примусило виробляти штучну бензинну, гуму, шкіру тощо, а останнім часом навіть штучні товщі. Ще більше винахідливості виявили німці в різних харчових „ерзацах“. Замість справжньої кави, чаю, перцю, ванілі, масла, роми та інших аромів появились різні „ерзаці“, які своїм запахом і смаком нагадували харчові продукти в їхньому справжньому вигляді. Ось недавно лише появилася сир, без продуктивних марок „Nähr-Hefe“, різні „Salat-Tunke“ та багато інших підмінок, яких на ринку іноді важко знайти.

Останнє чудо „хімії німецької бідності“, як про це пишуть чужоземні часописи—це хімічні речовини для ушляхетнення допущів, капустяного листя та інших зел, що їх хитрі німці тонко ріжуть, складають і продають як тютюн з яким хочете смаком. На бажання, тут у Німеччині можна знайти тютюн Вирджінія, турецький, бразильський, кубанський. Навіть справжні знавці цигарок здивовано курять і любляться їх запахом.

Ці ушляхотнені концентрати продаються у різних сортах в ампулах, пляшечках. Особливо їх багато по той бік залізної заслони, куди лише з трудом пролазить американська цигарка. Правда, такі концентрати важко купити, бо цигарковим спекулянтам це не

на руку і, боючись конкуренції, вони викупувають їх швидко.

Основа біди—що німецька вугільна й коксова промисловість підлягає пильному доглядові союзників і не має потрібної сировини, бо в переважній більшості усі „ерзаці“ пов'язані з продуктами коксобензольної промисловості.

В. К.

З'їзд Профспілок

Організаційне бюро, обране на нараді представників Професійних Спілок Українських селян в дні 19.5 1947р в порозумінні з Відділом Організації Праці і Господарства ЦПУЕ скликає Загальний З'їзд представників професійних спілок українських селян в Німеччині на день 27.6.1947 р. о год 10 ранку, Аугсбург, Сомер-Казерне, укр. табір. З'їзд, крім інших питань, має прийняти статут та вибрати керівні органи.

На З'їзд повинні прибути: а) по одному представникові від кожної обласної професійної спілки селян, як теж зональної, б) представники всіх таборових (повітових) селянських спілок по одному на кожних 100 членів спілки. Багато, щоб ці представники були обрані на загальних зборах низових спілок.

Делегати повинні мати мандати, підписані управою дотичної спілки і стверджені печаткою ОПУЕ.

Просимо делегатів забезпечити себе харчами.

ОРГАНІЗАЦІЙНЕ БЮРО.